

"DUHOM MOJIM"

(Mario Dučić, siječanj 2005.)

Zaharija 4:1-10a

Čitajući o Zaharijinu viđenju, vjerujem da me je Gospodin osobno ohrabrio te ukazao na neke principe svog djelovanja. Iako je poruka dana osobno Zerubabelu, možemo je primijeniti i na sebe jer je apostol Pavao rekao:

"svako je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za pouku, za karanje, za popravljanje i odgajanje u pravednosti..." (2 Timoteju 3:16)

Prvo se moramo malo osvrnuti na povijest i reći nešto o kontekstu događanja. Knjigu je napisao Zaharija čije ime znači: *"Jahve pamti"*, koji se zajedno s prorokom Hagajem vraća u Jeruzalem kako bi ohrabrio ljude i pomogao gradnju hrama koji je bio porušen. U *Ezri 6:14* piše da su...

"... židovske starješine uspješno gradile po nadahnuću proroka Hagaja i Zaharije, sina Adonova..."

Izbjeglice su se 536. godine prije Krista počele vraćati iz ropstva u Jeruzalem. Tada se vratilo njih negdje oko 50 000, pod vodstvom Zerubabela i Jošue, a bili su najsiromašniji od svih izraelskih zarobljenika.

Ubrzo su popravili oltar te počeli s gradnjom hrama, no svladala ih je apatija koja je bila kao odgovor na opoziciju okolnih naroda, koji su od perzijske vlade dobili dozvolu da zaustave gradnju hrama. I tako je 12 godina gradnja bila gušena obeshrabrenjem, kao i zaokupljenošću Izraelaca drugim stvarima.

Zato su proroci Zaharija i Hagaj zaklinjali ljude da se vrate Gospodinu i njegovim putevima kako bi obnovili porušeni hram. I kao što su oni prorokovali i govorili ljudima, vjerujem da nas Zaharija želi i danas ohrabriti kako bismo završili djelo koji nam je povjerio Bog.

1. **Prvu stvar koji želim istaknuti je da smo svi mi odabrani od Boga za njegovo djelo.**

U Hagaju 2:23 čitamo da Bog završava poruku Zerubabelu, judejskom namjesniku koji je zajedno s Još uom gradio hram, gdje poziva njega i narod na pokajanje zbog lijenosti i apatije jer su počeli brinuti samo za svoje domove te okrenuli fokus od Božjih stvari. Bog ga je odabrao kao i sve nas.

"Toga dana – riječ je Jahve nad Vojskama – uzet ću te, Zerubabele, sine Šealtielov, slugo moj – riječ je Jahvina – i stavit ću te kao pečatnjak, jer tebe izabrah – riječ je Jahve nad vojskama."

Apostol Pavao u Efežanima piše:

"On nas u njemu izabra prije stvaranja svijeta, da budemo sveti i bez mane pred njim." (Efežanima 1:4)

Petar kaže:

"Vi ste naprotiv izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod određen za Božju svojinu, da razglasite slavna djela onoga koji vas pozva iz tame u svoje divno svjetlo." (1 Petrova 2:9)

Drugim riječima, mi smo njegovo svjedočanstvo, mi smo njegovo svećenstvo koje također treba graditi duhovni hram. Pricijepljeni smo na Božji narod. Zato je naš odnos s Bogom bitniji nego naš posao, uspjeh, bogatstvo ili znanje. Bog nas je odabrao da budemo njegovi i da ga predstavljamo drugima.

I kao takvo svećenstvo Bog nas poziva da pojedinačno i kao crkva obnovimo i očistimo njegov dom kako bi ponovno očitovao svoju slavu. No, ta slava koju iščekujemo i koja će doći, prema Zahariji, neće rezultirati ljudskom snagom nego obnovom Božjeg duha.

U Zaharijinu viđenju 4:3 povrh svijećnjaka su dvije masline:

"kraj njega, jedna njemu zdesna, druga slijeva.", što nam ukazuje na svećeničku i kraljevsku službu Zerubabela i Jošue, ali ne samo to nego masline predstavljaju stalne izvore ulja, ljude koji će voditi narod u život moguć samo po sili Svetog Duha.

2. **Osobna i crkvena obnova te dalja gradnja hrama moguća je samo po Duhu.**

"Evo riječi Jahvine Zerubabelu: "Ne silom niti snagom, već duhom mojim" – riječ je Jahve nad Vojskama." (4:6)

Mnogi danas vjeruju da trebaju biti čvrsti, jaki, imati političke moći i financije da bi uspjeli. Bog kaže: *"Ne silom niti snagom, već duhom mojim."*

Samo kroz Božji Duh možemo učiniti nešto što će imati vječnu vrijednost. Izbjeglice koje su se vratile u Jeruzalem bile su uistinu slabe, tlačene od strane neprijatelja, umorne, obeshrabrene i siromašne, su imale Bog na svojoj strani.

I to je razlog zašto se ne možemo uzdati vlastitu snagu ili mogućnost, jer smo ograničeni. Mnogi su slabi i ne mogu se više boriti te odustaju od određenih stvari.

Ili, mislimo da ako imamo malo više veza u politici i novca da ćemo uspjeti. Ne treba se pouzdavati u čovjeka.

Danas je previše crkava koje se uzdaju u ljude i ljudske taktike, ali malo je oni koji se uzdaju u Boga. Takve crkve bez Božje snage neće moći napraviti ništa od vječne trajnosti.

Zato se moramo osloniti na Gospodina!

Izaija u 31. poglavlju opisuje pad judejskog kraljevstva, jer su tražili vojnu pomoć drugih naroda protiv Egipta. Nisu htjeli platiti cijenu traženja Gospodina te su tražili pomoć od ljudi.

"Teško onima što silaze u Egipat po pomoć i nadu u konje polažu, te se uzdaju u mnogo kola i u mnoštvo konjanika, ne gledajući s uzdanjem u Sveca Izraelova, i od Jahve savjeta ne tražeć...Egipćanin je čovjek, a na Bog; konji su mu meso, a ne duh; kada Jahve rukom mahne, posrnut će pomagač, i past će onaj komu pomaže – svi će zajedno pasti" (Izaija 31:1-3)

Ne možemo činiti Božje stvari na tjelesan način. Zato je i apostol Pavao rekao da *"naša borba nije na tjelesan način, iako živimo u tijelu."*

Isus je ušao u službu pun Svetog Duha i ovisio je o Božjoj snazi.

Luka 4:1 kaže da se: *"Isus, pun Duha Svetog, vratio s Jordana..."*, a u 18. stihu čitamo:

"Na meni je Duh Gospodnji, jer me je pomazao. Poslao me da donesem radosnu vijest sirmasima, da navijestim oslobođenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglasim godinu milosti Gospodnje."

Isus nije rekao: "Završio sam teologiju, pročitao dvije knjige o iscijeljenju i evangelizaciji, prošao seminar unutarnjeg iscijeljenja i ozdravljenja te zbog toga što imam Boga za Oca mogu sada raditi. Nego se uzdao u Božju snagu - snagu Duha Svetoga!

Isto kao i crkva na Dan Pedesetnice. Zašto su uopće čekali na Božju snagu? Bilo ih je dosta, sve su vidjeli i znali, bili su svjedoci i jednostavno su mogli svjedočiti ono što su izravno vidjeli i čuli od Isusa. Imali su znanje.

No, ipak Pismo kaže da su čekali na Boga. Znali su da je Božje djelo moguće samo u suradnji s Njim.

"Ali primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci u Jeruzalemu, u svoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje." (Djela 1:8)

"Tad iznenada dođe neka huka s neba, kao kad puše silan vjetar pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili. I ukazaše im se jezici kao od plamena, i razdijeliše se te nad svakog od njih siđe po jedan. Svi se oni napuniše Duha Svetoga te počеше govoriti tuđim jezicima, kako ih je već Duh nadahnjivao da govore." (Djela 2:2-4)

Potrebna je stalna prisutnost Svetog Duha, jer samo se tako može graditi Božji dom i širiti njegovo Kraljevstvo te nastaviti radosno hodati s Gospodinom bez da odustanemo od stvari koje ima za nas.

Zato se Zerubabel i Jošua spominju kao masline koje simboliziraju stalni izvor ulja, odnosno, Pismo ukazuje na njih kao na vođe koje vode ljude u život jedino moguć po sili Božjeg Duha.

*"On reče: To su dva Pomazanika koja stoje pred Gospodarom sve zemlje"
(Zaharija 4:14)*

Nakon što ih Bog spominje kao svjedoke, nastavlja: *"Ne silom niti snagom, već duhom mojim!" (6b)* Zato je Bog i dao Zahariji viđenje svijećnjaka i masline da im ukaže da će taj zadatak jedino postići i učiniti ako se oslanjaju na Gospodina.

Ne možemo se osloniti na novu zgradu, donacije, političke veze, na ljude koje znamo ili ne znamo, na našu brojnost ili revnost nego samo na Božju snagu. On je naša snaga kojom činimo ono što je u ljudskim očima nemoguće.

3. **S pouzdanjem u Božju snagu sve je moguće.**

Bog dalje kroz proroka Zahariju govori Zerubabelu:

"Što si ti, goro velika? Pred Zerubabelom postaješ ravnica! On će izvući krunišni kamen uz poklike: Hvala! Hvala za njega!" (Zaharija 3:7)

U engleskoj verziji Biblije (KJV) piše: *"Milost, milost za to!"*. Drugim riječima, to djelo, podizanje hrama, nije bilo ljudsko dostignuće nego Božje.

Bog će nam se smilovati kada radimo i činimo po njegovu Duhu. Niti jedan problem, prepreka ili neprijatelj neće moći stajati nama na putu. Svi će biti poraženi jer se uzdajemo u njegovu snagu. Sve što je po njegovoj volji, moći se ostvariti.

Teškoće koje se trenutno čine velike kao planina, bit će srušene snagom Duha koji djeluje kroz nas. Onda nam neće više ništa biti teško.

Kada je Isus išao sa svojim učenicima jedno jutro prema Jeruzalemu, opazili su da *"se smokva iz korijena osušila"*.

Tada se Petar sjetio te rekao:

"Rabbi, pogledaj! Osušila se smokva što si je prokleo. Imajte vjeru u Boga! – odvrati mu Isus. Zaista, kažem vam, ako tko rekne ovoj gori: "Digni se i baci u more" i ne posumnja u srcu svome, nego uzvjeruje da će se dogoditi ono što veli, to će mu i biti."
(Marko 11:20-23)

Isus je rekao: *"Imajte vjeru u Boga"*. Dakle, uzdajte se u Boga, a ne u svoj razum, u svoju mišicu - i sve što se čini nepremostivim, bit će riješeno!

Bog dalje govori Zerubabelu:

"Zerubabelove su ruke ovaj Dom utemeljile, njegove će ga ruke završiti. I vi ćete znati da me k vama poslao Jahve nad Vojskama." (Zaharija 4:9)

Nakon više godina obeshrabrenja Zerubabel je znao da će vidjeti ispunjenje Božjeg nauma. Hram je bio dovršen 516. godine prije Krista, a u židovskom narodu radost je bila neopisivo velika.

U Ezri 6:14,15 čitamo o tom događaju:

"židovske starješine nastavile su uspješno graditi po nadahnuću proroka Hagaja i Zaharije, sina Adonove. Dovršili su gradnju po naredbi Boga Izraelova i po naredbi

Kira i Darija i Artakserksa, kralja perzijskoga. Hram je bio završen dvadset i trećeg dana mjeseca Adara. Bilo je to šeste godine vladavine kralja Darija."

Svako suprotstavljanje koje je postojalo bilo je slomljeno. Bog je nadjačao sve povijesne događaje, sve neprijateljske sile i učinio ono što je čovjeku bilo nemoguće. Hram je bio obnovljen.

4. **Na kraju, jednu sam stvar preskočio s razlogom - u procesu Božjeg djela ne smiju se prezreti skromni počeci.**

"Jer, tko je prezreo dan skromnih početaka? Radovat će se kad vide olovni visak u ruci Zerubabelovoj" (Zaharija 4:10)

Mnogi stariji židovi bili su obeshrabreni kad su shvatili da novi hram neće biti po veličini i sjaju kao prijašnji, građen za vrijeme kralja Salamona, sina Davidova. Ali veće ili ljepše ne mora nužno ponekad biti i bolje.

Ono što sada činite za Boga po njegovu duhu možda izgleda malo i beznačajno. Možda vaša služba ima samo par ljudi, vizija je velika, no želim da znate da se Bog raduje nad onim što je ispravno, a ne nužno i veliko. Zato budite vjerni u malim stvarima i prilikama koje daje Bog.

Trebamo početi na ondje gdje se i nalazimo, učiniti ono što možemo i prepustiti rezultate Bogu.

U Ezri, kada su postavili temelje hrama i kada je nakon toga došlo do opozicija, ispunile su se riječi iz Zaharije 4:10. Narod je radosno klicao jer su se udarili temelji. Nisu prezreli skromne početke i vidjeli su u Zerubabelovoj ruci visak jer je gradnja počela:

"Tada Ješua, sin Josadakov, sa svojom braćom svećenicima, i Zerubabel, sin Šealtielov, sa svojom braćom, počеше graditi žrtvenik Bogu Izraelovu...!"

"Kad su zidari bili postavili temelja Svetišta Jahvina, postavili su se svećenici u svečanim odjećama, s trubama, a tako i leviti, sinovi Asafovi, s cimbalima, da slave Jahvu prema odredbama Davida, kralja Izraelova. I pjevahu Jahvi hvalu i slavu: "Jer je dobar, jer je vječna njegova ljubav prema Izraelu". I sav je narod klicao hvaleći Jahvu, jer je dom Jahvin bio postavljen na svoje temelje." (Ezra 3:2; 10-11)

Prezreti je hebrejska riječ **ma a**, što možemo prevesti s **odbiti, odbaciti, prezreti** i najčešće se povezuje s odbačenošću kad Bog odbacuje svoj narod.

Odbacujemo li mi Božju volju i Božjeg duha? Odbijamo li mi biti na onome mjestu, vremenu i poziciji te službi gdje smo manje vidljivi. Preziremo li sve što je Bog učinio među nama? Odbijamo li biti na počecima? Odbacujemo li njegovo djelo i uzimamo li stvari i situacije u svoje ruke? Onda draga braćo i sestre i ne hodamo u Duhu jer ne gledamo na stvari Božjim očima.

Ako preizrete, nećete ni moći daleko stići. Svi koji su u Bibliji uspjeli, počeli su s malim stvarima. Ustvari i sam Gospodin Isus na jednom je mjestu rekao: *"Tko ne može biti vjeran u malom, kako će biti vjeran u velikom."*

Većinom, sve što je rođeno u Duhu prvo je malo, zatim raste te postaje veliko. Tako je i s Kraljevstvom nebeskim, kaže Isus.

"Kraljevstvo je nebesko slično gorušičinu zrnu koje netko uze i posija na svojoj njivi. Ono je svakako najsitnije od svega sjemena, ali kad uzraste, bude veće od drugoga povrća, razvije se u stablo, tako da dolaze ptice nebeske i gnijezde se u njegovim granama." (Matej 13:31-32)

Takav je i naš život po Duhu, služenje po Duhu, crkva po Duhu. Isprava malo, ali ako smo vjerni, Bog će umnožiti. Rast i djelovanje po Božjem duhu je najkvalitetnije!

Hram je ipak bio završen, ali je trebala Božja snaga. Trebalo je proći i više godina – u Božjem Kraljevstvu ne postoji ništa stečeno na brzinu. Na Božji način, u Božje vrijeme!

"Ne silom niti snagom, već duhom mojim." – riječ je Jahve nad Vojskama."

Jedna kineska poslovice kaže: *"Čovjek koji pomiče planine počinje noseći manje kamenčiće."*

John Gillies, engleski baptistički propovjednik i teolog iz 18. stoljeća je u svojem klasiku *"Događaji probuđenja"* iz 1795. među ostalim opisao i obilježja čovjeka probuđenja:

"To su hrabri i odlučni ljudi. Neprijatelj se može uzdići, prijatelji se mogu protiviti, ali oni uvijek idu naprijed ništa se i nikoga ne bojeći...ljudi molitve...ljudi strpljenja. Nisu obeshrabreni ako teško i dugo rade bez da vide željene plodove. Ne odustaju i ne umaraju se lako čineći dobro..."

Sigurno su ovisili o Gospodinu i nisu odustali ni od njega ni od stvari koje im je Bog povjerio. Bili su zadovoljni mjestom i vremenom Božjeg događanja i uzdali su se u njegovu snagu. Zato je i mnoge od njih Bog upotrijebio.

Vrijeme je da se uzdignemo i ne klonemo. Ne prezrimo dane malih početaka i činimo Božje djelo njegovim duhom.

Što činimo u svojoj snazi? Što je to ljudsko čega se držimo te klonemo ili gubimo vjeru i nadu. Na koji se način borimo? Tjelesan ili duhovan? Koje su to stvari ili odnosi koje trebamo pustiti? Zašto napuštamo tako lako njegovo djelo? Zašto tako lagano odlazimo od Isusa?

Zato je vrijeme je da se u poptunosti predamo njemu i živimo po njegovu duhu koji će nas nositi do kraja naše vjere. Tako ćemo imati više pobjeda, više radosti i više snage.

"Ali onima što se u Jahvu uzdaju snaga se obnavlja, krila im rastu kao orlovima, trče i ne sustaju, hode i ne more se." (Izaija 4:31)